

a legprimitívabb parlamenti elvekbe ütköznek.

Látnivaló ebből, hogy az ellenzék részéről a törvényhozásban való békés együttműködésre formulázott föltételei részint lehetetlenek, részint a kormány és a munkapárt oly lealázásával jártak, hogy azokat az önérzetes munkapárt el nem fogadhatta. És miután az ellenzék minden árnyalata a törvényhozásban, de különösen az ülészak elején a Ház tisztikarának és a bizottságok választásában való részvétel végett a munkapárt által újból levélileg fölszólítottak, — az eziránti levelek fölbontatlanul küldettek vissza. Erre a munkapárt minden további kísérletet abba hagyott. Lássa az ellenzék, miképen tudja elfoglalt álláspontját saját lelkiismeretével és választói iránti kötelességével összeegyeztetni.

Az ellenzék távolmaradása azonban nem akadályozta meg, hogy a képviselőház törvényhozó működését folytassa és valóban az utolsó év lefolyása alatt hosszú sora a fontos, az ország érdekeire nagy kihatással bíró törvényjavaslatok lettek tárgyalva, melyek azután törvényerőre is emelkedtek, úgy, hogy az előző években az obstrukció által okozott mulasztások nagyrészt helyre hozattak.

Francia támadás. Párisból jelentik: A Temps ismét bizonyosságot tesz a monarchia ellenes magatartásáról, amennyiben orosz forrásból jelenti, hogy Ausztria és Magyarország a hármass szövetségben a legutolsó helyre szorult Olaszország javára, amely Németországgal egyetértésben a többi hatalmaknál mértékadó lett a hármass szövetség politikájára vonatkozóan. Ezért a változásért a

felelősség a bécsi külügyminisztériumot terheli, amelynek külügyi politikája soha sem irányult az egészre, hanem mindig kis ügyekkel foglalkozott.

Mégis behozzák Szegedre a vizórákat.

— A következően város és a következő miniszter. —

(Saját tudósítónktól.) Másfél év óta foglalkoztatja a vizóra-kérdés a város hatóságát s egyben a közönséget, de mindeddig se jobbra, se balra nem dőlt el, fölláttatják-e csakugyan a vizórákat, vagy más uton-módon segítenek az évről-évre megújuló vízmizériákon. Az oka ennek a hosszas huzavonának az a következtetés, amelyet a törvényhatósági bizottság ebben a kérdésben tanusított. A tanács elejétől kezdve a vizórák kötelező beállítása mellett foglalt állást, hangoztatván, hogy a vízhiányon egyedül a vizórákkal lehet segíteni, mert a közönség pazarolja a vizet. A múlt év őszén aztán a közgyűlés elé került a vizóra-rendszert pártoló tanácsí javaslat. Egy kisebb csoport ugyan a javaslat elvetését kívánta, a többség azonban leszavazta őket s elvben kimondta a vizórák kötelező beállítását. Megbizta továbbá a közgyűlés a tanácsot, hogy a vizóra beállítására vonatkozó terveket és költségvetést dolgoztassa ki és ha készen lesznek, terjessze be ismét a közgyűlés elé.

A mérnökség hónapokon keresztül dolgozott a vizóra tervein és költségvetésén, bemutatta ezeket a műszaki bizottságnak is, amely több ízben ülésezett ebben az ügyben, míg végre megállapodott a kirovandó vizdíjak összegében. Időközben aztán több tekintélyes városatya kezdeményezésére akció indult a vizóra-rendszer ellen, mert sokan úgy vélekedtek, hogy a vizóra nemcsak hogy nem fog segíteni az eddigi bajokon, de még inkább tetézi majd azokat. Azt ajánlották a kezdeményező városatyák, hogy tiszai vízműtelepet létesítsen a város, esetleg furas-

son még egy ártézi kutat, mert nem ott van a hiba, hogy a lakók pazarolják a vizet, hanem ott, hogy kevés a víz. A tanács szakértő bizottságot is küldött ki a szolnoki tiszai vízműtelep tanulmányozására, a bizottság azonban azzal tért vissza, hogy a szolnoki vízműtelep korántsem elégíti ki azokat az igényeket, amelyeket Szeged közönsége várna egy ilyen telep föllállításától. Azonkívül közegészségügyi szempontokból sem kifogás talán a szolnoki vízműtelep. A tanács tehát megmaradt a vizórák mellett és ez év tavaszán egy teljes részletességgel kidolgozott vizóra-javaslatot terjesztett a közgyűlés elé.

A hangulat ekkorára már olyan erősen alakult ki a vizóra-rendszer ellen, hogy a tanács javaslat bukását bizonyosnak lehetett tekinteni. Pedig a tanács következetes volt, mert a közgyűlés megbízásának tett eleget, amikor a részletes javaslatot a törvényhatósági bizottság elé vitte érdemleges határozathozatal céljából. Azonkívül a tanács, mint egyik legerősebb indokra, arra is hivatkozhatott, hogy a közgyűlés által első ízben megszavazott vizóra-javaslatot a belügyminiszter is ellátta jóváhagyásával. Mégis, másodízben maga a közgyűlés szavazta le azt a vizóra-javaslatot, amelyet csak hónapokkal ezelőtt üdvösnek és helyesnek tartott. Most aztán a miniszter előtt fekszik a határozat, de a miniszter aligha fog hozzájárulni. Sőt, mint hírét terjesztik a városházán, állítólag már döntött is a vizóra-kérdésben, még pedig úgy, hogy — amint az előrelátható volt — egyszerűen ráparancsolta a városra a vizórák kötelező beállítását. És ez ellen nem lehet appelláta, mert a miniszter, igenis következetes volt önmagához, mert elejétől kezdve a vizóra-rendszer mellett foglalt állást, a közgyűlés azonban egyszerűen gyerektájkot üzött ebből az egész kérdésből. Előbb megszavazta a dolgot, azután néhány hónappal később még harcot is indított ellene. Mondani is fölösleges, hogy az ilyen játék erősen a közgyűlés komolyságának a rovására megy és fölöttebb alkalmas arra, hogy a közgyűlésnek, mint hangadó s szankcionáló fórumnak a hitelét megingassa.

belül került csinos legényt, elfutja amugy is rózsás arcát az indulat tüze.

Jóska a kocsi készíti. Amaz odaköszön Kozáknak.

— Adjon Isten Imre bácsi! Hát mire végzi?

— Pipálgatok! Mondok, így könnyebben telik az idő.

— Hát eljöttél?

— El ám!

— Aztán volna kedved, hogy beállj hozzánk?

— Ha egyességre jutunk!

Amint így alkudozik Kozák Imre a bérésnek ígérkező Vőneki Illéssel, kitoppan Vitus is. Lám-lám, csak gyorsan föl tudott kászalódni. Hiába nő! húzta a kíváncsiság. Egészen belepirosodott a sietésbe. Vagy talán nem is abba?

Vőneki Illésnek megakad a szeme a csinos menyecskén.

— Adjon Isten! — köszön neki és beletekint az asszony mosolygós szemébe.

Jóska fakó arccal szemléli a kocsi melől. Még meg is állapodik a gyeplő fölrakásával, annyira elbámul, hogy azok összetekintenek.

— Mért nem sietsz? — ripakodik rá a gazda. — Leáldozik, mire elindultok, ha ilyen unámosan kászalódsz . . .

Jóska elhallgatja a feddő szót, de a képe lángba borul. Siet!

— Készen vagyok!

— No, üljetek föl! — mondja Kozák a feleségének. — Nézzétek körül a szőlőt, hát-ha lopják a kajszt.

Vitus föl is lépett könnyű mozdulattal a hátsó lépcsőn. Jóska habozott.

— Eridj te is! — parancsolta Kozák.

— Inkább talán gazd'uram menne, majd én helyt állnék a jószágoknál?

— Látod, hogy nem mehetek!

Jóska felült és dübörögve gördült ki az udvarból a sárgára festett kasos kocsi.

Mikor meg beérték a szőlők közé, az akácos utra, Vitus hirtelenül megszólalt.

— Jóska! . . .

— Mit akarsz?

— Oda ülök melléd! . . .

— Gyere! . . .

Vitus, a Kozák felesége, mint a lapda, úgy perdült föl az ülésből. Gyorsan rávetette az ülésre az egyik pokrócot, hogy ne lássék.

A kocsi szőlők közt haladt. A nyári nap melege meghervasztotta az akác levelét. Kellemes, altató illat áradt a lankadó levelekből. A kocsi nyikorogva, szinte sirva haladt a mély homokon. A keskeny út szélébe ültetett sűrű akácsor árnyékba borította őket.

Innen is, onnan is hallott egy-egy rigó éles fütyje. A lombok közül helyenként kikandikált a pirosló nyári selymes-alma.

Szép itt minden. Vitus oda simul Jóska-hoz. Illenek egymáshoz. Mint rózsza a rózsához. Fiatalok, életerősek. Vágy lobog a szemük sugarában.

— Látod, így szakítanak el egymástól.

— Így! . . . Köll a huszár a császárnak.

Vitus elkomolyodik.

— Nekem is köllesz . . .

Hirtelen földerül az arca, mintha nap-sugár szökkent volna rá. Oda fordul Jóska-hoz. Szembe néz vele.

— Ugy-e, akkor is eljössz hozzánk, ha a huszárruhát fölveszed?

— El . . .

— Jó! . . . Várlak . . .

Jóska hangja kissé hidegen, tompán hangzott. Vihar dult belsejében.

— Vitus . . .

— Mondjad, — törleszkedett hozzá kedveskedve.

— Igaz maradsz hozzám? . . .

Vitus megütközött.

— Miért kérdöd? . . .

— Hát csak! . . .

Az út kanyarodott. Az akácok elmaradtak. Nyílt közre értek. Csak imitt-amott terpeszkedett a szőlőszéleken egy-egy terebélyes diófa. Az út mentén, az árokparton vadvirágok pompáztak. Változatos, tarka színűek.

Vitus azokat nézte. Jóska a lovakkal foglalta le magát. Csapdosta, csipdeste a rá-

első kézből csakis az **Egyesült Műasztalosok Butoraktárában** (Szeged, Tisza Lajos-körút 19. szám alatt, Kertész pékkel szemben) kaphatók; esetleg **részletfűzésre** is.

Kizárólag helybeli, hírneves asztalosmesterek által készített, elismert jóminőségű és bámulatos olcsó

butorok